

Arrest

**nr. 108 301 van 19 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 bij faxpost hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies), diezelfde dag aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2013 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op Belgisch grondgebied en diende op 16 augustus 2000 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken nam op 29 augustus 2000 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 augustus 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.3. Eerste verzoeker diende op 25 juni 2002 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het (oude) artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 15 januari 2004 verklaarde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk. Het vernietigingsberoep bij de Raad van State tegen deze beslissing werd verworpen op 20 april 2005 (RvS 20 april 2005, nr. 143 415).

1.5. Eerste verzoeker diende op 14 juli 2005 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 18 september 2007 verklaarde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk. Aan eerste verzoeker werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

1.7. Eerste verzoeker diende op 18 oktober 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. De in punt 1.7 vermelde aanvraag werd op 27 juni 2008 onontvankelijk verklaard en er werd aan verzoeker wederom een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (bijlage 13).

1.9. Eerste verzoeker diende op 3 september 2008 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) verklaarde de in punt 1.9 vermelde aanvraag op 28 november 2012 onontvankelijk. Eerste verzoeker werd wederom in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.11. Tweede verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 7 maart 2007 toe op Belgisch grondgebied en diende op 10 september 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 3 juni 2009 een beslissing waarbij de in punt 1.11 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarin aan tweede verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.13. Tweede verzoeker diende op 22 april 2010 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 oktober 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.13 vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard waarbij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd (bijlage 13)

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 augustus 2013 zowel ten aanzien van eerste als ten aanzien van tweede verzoeker beslissingen houdende bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13 septies). Verzoekers werden hiervan op 2 augustus 2013 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, C. V.(...) A.(...), Attaché, wordt aan de persoon die verklaart zich (...) te noemen, geboren te (...), en welke verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië<3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven <4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 29/08/2000,18/09/2007,17/10/2007,14/08/2008 en 28/01/2013.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 16/08/2000 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Op 29/08/2000 nam de DVZ een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Betrokkene diende een schorsend beroep in bij het CGVS. Dit beroep werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 05/08/2003.

Betrokkene heeft reeds meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9.3 of 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Hij heeft op 25/06/2002 een eerste regularisatieaanvraag ingediend, onontvankelijk verklaard op 15/01/2004. Deze beslissing is op 09/02/2004 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft dan op 15/07/2005 een tweede regularisatieaanvraag ingediend, onontvankelijk verklaard op 18/09/2007. Deze beslissing is aan betrokkene op 17/10/2007 betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij heeft op 22/10/2007 een derde regularisatieaanvraag ingediend, onontvankelijk verklaard op 27/06/2008. Deze beslissing werd hem betekend op 14/08/2008 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 03/09/2008 heeft hij een derde regularisatieaanvraag ingediend, onontvankelijk verklaard op 28/11/2012. Deze beslissing werd hem betekend op 28/01/2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene werd door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ; Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

(...)

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 29/08/2000, 18/09/2007, 17/10/2007, 14/08/2008 en 28/01/2013. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd."

Ten aanzien van tweede verzoeker:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, C. V.(...) A.(...), Attaché,(1) (2) wordt aan de persoon die verklaart zich A.(...). A.(...) te noemen, geboren op (...), en welke verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenie, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(S), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven H>.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1960 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een Internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of Ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1960 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 01/07/2009. '

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen,

Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet, Het is dus weinig waarschijnlijk dat hg vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene diende op 10/09/2008 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 13/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard óp 03/06/2009 en deze beslissing werd hem betekend op 01/07/2009 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende op 20/04/2010 een tweede aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 20/10/2011 en deze beslissing werd hem betekend op 06/04/2012.

Betrokkene werd door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ; Gezien betrokken niet in het bezit te van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. "

X in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

(...)

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene hoeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 01/07/2009, Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd. "

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De bestreden beslissingen houden een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 29, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover verzoekers zich echter met hun vordering richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van hun verblijfplaats openstaat, zoals trouwens uitdrukkelijk werd vermeld op de formulieren waarmee van de bestreden beslissingen werd kennis gegeven. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de maatregel van vasthouding waarmee de bestreden beslissingen gepaard gaan.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290;

EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

3.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen

tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatie gebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.5. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

3.6. In casu werden de bestreden beslissingen op 2 augustus 2013 aan verzoekers ter kennis gebracht. Het verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd op 13 augustus 2013 ingediend. De vordering werd ingesteld buiten de door 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 5 dagen. Aangezien verzoekers niet verstoken mogen blijven van een daadwerkelijk rechtsmiddel, dient, gelet op wat in punt 3.5 werd gesteld, de gedwongen tenuitvoerlegging te worden geschorst tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan en dit ondanks het feit dat de vordering werd ingesteld buiten de door 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn.

4. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

4.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het

normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekers sedert 2 augustus 2013 van hun vrijheid werden beroofd en dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts werd ingesteld op 13 augustus 2013.

4.2.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de wettelijk voorziene termijn van 5 dagen werd overschreden. Zoals hierboven uiteengezet, heeft deze termijn enkel een invloed op de mogelijkheid om de beslissing ten uitvoer te leggen en op de termijnen waarbinnen de Raad met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak dient af te doen. De raadsman van de verzoekende partijen wijst er ter terechtzitting op dat de beroepstermijn 15 dagen bedraagt en dat hij binnen deze termijn is gebleven. In hun verzoekschrift opperen verzoekers dat er stappen werden ondernomen bij de Pakistaanse ambassade om een doorlaatbewijs te bekomen, waardoor een gewone procedure zijn effectiviteit zou verliezen. De Raad merkt op dat uit het loutere feit dat de termijn van 5 dagen werd overschreden niet kan worden afgeleid dat niet zou zijn voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid en dat deze voorwaarde geen obstakel mag vormen waardoor aan de rechtszoekende de toegang tot de rechter wordt ontzegd. Verzoekers werden in elk geval van hun vrijheid beroofd met het oog op hun verwijdering zodat mag worden verondersteld dat een gewone vordering tot schorsing en nietigverklaring niet tijdig zal worden behandeld.

4.2.3. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

4.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder welkenkennend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij

op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.3.1. In een eerste middel en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 6, §5 en 9 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) in samenlezing met de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/17, §1 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 van het EVRM. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“Verzoekers verwijzen naar artikel 6 par. 5 richtlijn 115/2008 dat stelt:

Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.

Artikel 7 eerste lid 1° stelt:

(...)

Indien er enkel en alleen naar artikel 7, eerste lid Vw wordt gekeken blijkt dat verwerende partij niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 110 of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord ‘moet’ duidt immers op een gebonden bevoegdheid van verwerende partij.

Dit is een vertaling van artikel 6 par I van de richtlijn 115/2008/EG dit stelt: Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeer besluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft

Verzoekers stellen nu echter vast dat richtlijn het woord ‘onverminderd’ gebruikt en hiermee verwijst naar de volgende paragrafen. Uiteraard dient het volledige artikel te worden gelezen.

Zoals hierboven gezegd stelt paragraaf 5 de volgende twee zaken: vorm van toestemming tot verblijf die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.

Eerste verzoeker verwijst naar zijn verzoek tot nietigverklaring dd 19 februari 2013 (stuk 2). Deze zaak is op de RVV gekend onder het nummer 123.604. Verzoeker stelt aldus vast dat hij nog een procedure lopende heeft.

Verwerende partij mag verzoekers niet verwijderen zolang er geen definitieve uitspraak werd gedaan over zijn vraag tot een verblijfsvergunning. Verzoeker heeft tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfsvergunning op basis van artikel 9 bis Vw een verzoek tot nietigverklaring ingediend bij de RVV.

Derhalve is er nog geen definitieve beslissing aangaande zijn verblijfsvergunning conform artikel 9 bis. De onontvankelijkheidsbeslissing dd. 28 november 2012 kan immers nog steeds nietig verklaard worden door de RVV. Derhalve is dan ook de verwijzing naar het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 28 november 2012 betekent op 28 januari 2013 totaal misplaatst gezien deze nog niet definitief is behandeld gezien het verzoek tot vernietiging dat verzoeker heeft ingediend

Het bestreden bevel van 2 augustus 2013 is derhalve onwettig. Artikel 6 par. 5 richtlijn 115/2008/EG is duidelijk. Zolang er nog geen procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf,... dinet de lidstaat af te zien van een terugkeer besluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.

Het is duidelijk dat gezien er een verzoek tot vernietiging lopende is tegen het bevel van 28 november 2012 waarvan huidig bevel van 2 augustus 2013 een gevolg is, onwettig is gezien de richtlijn duidelijk voorschrijft dat de lidstaat geen bevel uitvaardigt tegen een persoon die nog een procedure tot het verkrijgen van een vorm van toestemming tot verblijf lopende heeft. De procedure bij de RVV tegen het

bevel van 28 november 2012 en tegen de onontvankelijkheidsbeslissing conform artikel 9 bis Vw kan onmogelijk anders gezien worden als een procedure tot het verkrijgen van een toestemming tot verblijf. Eerste verzoeker heeft de vreemdelingenwet doorgelezen en heeft jammer genoeg geen enkele vertaling van artikel 6 par. 5 terugkeerrichtlijn teruggevonden in de nationale wet. Gezien deze gebrekkige vertaling van de richtlijn is verzoeker dan ook gerechtigd om zich op de richtlijn te baseren. Minstens dient verwerende partij conform artikel 9 van de richtlijn het bevel om het grondgebied te verlaten op te schorten. Artikel 9 stelt: De lidstaten stellen de verwijdering uit: a) in geval deze in strijd zou zijn met het beginsel van non-refoulement. Artikel 74/17 par. 1 stelt: De verwijderingsbeslissing wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

Welnu doordat verzoeker een verzoek tot vernietiging tegen de zijn aanvraag tot het verkrijgen van een toestemming tot verblijf heeft ingediend bij de RW op 19 februari 2013 kan huidig bevel dd 2 augustus 2013 geen uitwerking meer hebben. Het anders oordelen zou een schending uitmaken van het beginsel van het non-refoulement. Verwerende partij is gehouden aan de principes van het non-refoulement indien er bij een terugkeer sprake zou zijn van een schending van een mensenrecht zoals geformuleerd in artikel 8 EVRM. Het Europees Gemeenschapsrecht schenkt veel belang aan het principe van het non-refoulement. Dit beginsel wordt nogmaals expliciet herhaald in recital 8 van de preambule van deze richtlijn.

Derhalve staat vast dat het bevel om het grondgebied geen uitwerking kan hebben, gezien verzoeker onmogelijk gevolg kan geven aan de termijn tot vrijwillig vertrek gezien er een schending zal optreden van artikel 8 EVRM, zijnde een fundamenteel recht. Het artikel 8 EVRM betekent een schending van het privé-leven van verzoeker. Eerste verzoeker leeft al sinds augustus 2000 in België. Dat verzoeker alhier een privé-leven heeft is een feit dat niet meer bewezen dient te worden. Verzoeker leeft alhier al meer dan 13 jaar lang. Bovendien woont ook zijn zoon (zijnde 2de verzoeker) hier al sinds 2009.

Doordat bij een eventuele uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten een fundamenteel recht wordt geschonden dient het bevel uit het rechtsverkeer gehaald te worden. Gezien verwerende partij niet bereid is om zijn beslissing terug te trekken dient de Raad het bevel te vernietigen.

Het bevel is vanaf 2 mei 2013 in strijd met een hogere rechtsnorm namelijk artikel 6 par. 5 richtlijn 115/2008/EG in samenlezing met artikel 8 EVRM.

Dat het beroep voor de RvV tegen een onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten in het Belgische recht geen schorsende werking heeft, doet niks af van het beginsel van het non-refoulement en de toepassing van artikel 6 par. 5 terugkeerrichtlijn.”

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers, naast de bestreden beslissingen een afschrift toe van het beroep tot nietigverklaring dat zij op 19 februari 2013 zouden hebben ingediend.

4.3.3.2. In de eerste plaats merkt de Raad op dat verzoekers in hun middel niets inbrengen tegen de inreisverboden waarmee de bestreden beslissingen gepaard gaan.

4.3.3.3. Wat de bevelen om het grondgebied te verlaten zelf betreft, stelt de Raad vast dat deze hun juridische grondslag vinden in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, hetgeen ook als dusdanig in de bestreden beslissingen wordt vermeld. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° (...) bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (...)”

De Raad stipt aan dat verzoekers de feitelijke vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij niet in het bezit zijn van een paspoort voorzien van een geldig visum geenszins betwisten, waardoor deze laatste hen in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten ‘moest’ afleveren, zoals verzoekers trouwens bevestigen in hun middel.

4.3.3.4. De Raad stelt vast dat er zich te dezen geen enkele hogere rechtsnorm verzet tegen de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris om verzoekers een bevel af te leveren. Daargelaten de vraag of de schending van artikel 6, §5 van de Terugkeerrichtlijn op dienstige wijze kan worden aangevoerd, tonen verzoekers niet aan dat er thans nog een “procedure” zou lopen “voor de verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf”, zoals bedoeld in het door verzoekers geciteerde artikel van de Terugkeerrichtlijn. Het feit dat verzoekers een beroep tot nietigverklaring hebben ingesteld tegen de

beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de verwijzing daarin naar eerder uitgevaardigde bevelen, betekent immers niet dat er nog een 'verblijfsprocedure' zou lopen. De wettigheid van deze beslissingen komt immers geenszins op de helling te staan door de loutere indiening van een beroep tot nietigverklaring waarvan geen enkele schorsende werking uitgaat. De indiening van het verzoekschrift waarvan verzoekers een kopie toevoegen aan onderhavig beroep, heeft geen enkele invloed op de uitvoerbaarheid van deze eerdere beslissingen.

4.3.3.5. Verzoekers kunnen evenmin worden bijgetreden waar zij stellen dat de bestreden beslissingen een schending zouden uitmaken van het beginsel van non-refoulement, waardoor de beslissing een schending zou uitmaken van artikel 74/17, §1 van de vreemdelingenwet. Verzoekers blijven immers in gebreke om concreet aannemelijk te maken dat zij in hun land van herkomst worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er een ernstig risico bestaat dat zij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen zullen onderworpen.

4.3.3.6. Artikel 8 van het EVRM dat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven omvat, luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privé-leven, is een feitenkwestie.

4.3.3.7. Verzoekers kunnen in het licht van wat voorafgaat allerminst worden gevolgd waar zij beweren dat hun privé-leven, louter omwille van hun verblijf sedert 2000, wat eerste verzoeker betreft, en 2009, wat tweede verzoeker betreft, niet meer bewezen dient te worden. De Raad stelt vast dat verzoekers geen enkel begin van bewijs aanleveren van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven in België waardoor dit onmogelijk bewezen kan worden geacht. Verzoekers ondersteunen hun blote bewering dat hun verwijdering een door artikel 8 van het EVRM verboden inmenging in hun privé- of gezinsleven uitmaakt niet in het minst met concrete bewijzen.

Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 6, §5 en 9 van de Terugkeerrichtlijn, al dan niet in samenlezing met de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/17, §1 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is, voor zover op dienstige wijze aangevoerd, ongegrond, en bijgevolg niet ernstig.

Er werd prima facie geen verdedigbare grief aangevoerd zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM.

4.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende

precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

4.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voeren verzoekers in hun verzoekschrift het volgende aan:

“Gelet op de niet afdoende gemotiveerde en onzorgvuldige beslissing.

Indien de bestreden beslissing niet zou opgeschort worden in afwachting van de mogelijke annulatie zal dit dus een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen.

Het staat vast dat verzoeker op ieder ogenblik terug gestuurd kan worden naar PAKISTAN, deze repatriëring kan onmiddellijk gebeuren. Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeld geen termijn.

De terugleiding is een kwestie van enkele uren.

Het is gekend dat een aanvraag tot schorsing enige maanden zal duren, wat maakt dat verzoeker al het land al heeft verlaten wat uiteraard een ernstig niet te herstellen nadeel uitmaakt gezien hij een gevaar tot schending van artikel 8 EVRM zijnde het privé-leven van verzoeker. Zoals eerste verzoeker al heeft betoogt, staat onomkomelijk vast dat verzoeker alhier een privé-leven heeft.

De opschorting van de beslissing dient op deze redenen en eventueel later in te roepen redenen te worden bevolen.”

Zij vullen hun uiteenzetting verder in hun verzoekschrift als volgt aan:

“Uit de bestreden beslissing blijkt aldus duidelijk dat verzoeker teruggestuurd dient te worden, conform de bestreden beslissing, naar Pakistan.

De dienst vreemdelingenzaken wenst verzoeker terug te sturen naar Pakistan. Hoe verwerende partij erbij komt om personen terug te sturen naar Pakistan kunnen verzoeker niet begrijpen.

Verzoeker verzoekt verwerende partij om op ‘google’ in te tikken ^s aanslagen in Pakistan’ of ‘moorden in Pakistan”, Welnu iedere dag gebeuren en moorden en zijn er aanslagen Zelfs politiediensten en orde-diensten worden aangevallen. Erger nog wordt de president er van tijd tot tijd vermoord. Dit wil zeggen dat de heersende klasse zelf nog niet in staat is zich zelf te beschermen**

Het weze duidelijk dat eerste verzoeker, na 13 jaar in België en zijn zoon, tweede verzoeker, helemaal niet behoren tot de heersende klasse. De heersende klasse heeft nog bescherming van zijn eigen gewapende groeperingen die het monopolie van het geweld opeisen. Eerste verzoeker en tweede verzoeker kunnen helemaal niet rekening op hun orde-diensten om zich te beschermen gezien ze zichzelf nog niet kunnen beschermen tegen gewapende aanvallen van allerlei subversieve organisaties. Gezien het alom tegenwoordig geweld is het voor verzoekers niet veilig om op heden teruggestuurd te worden naar Pakistaan. De website van buitenlandse zaken met betrekking tot reisadvies stelt op www.diplomatie.be :

“Niet-essentiële reizen naar Pakistan -worden afgeraden omwille het risico op ernstige veiligheidsproblemen (terroristische aanslagen, onlusten, gewelddadige betogingen, ontvoeringen, commando aanvallen enz.) die in heel het land op eender welk moment kunnen voorkomen.

De recente parlementsverkiezingen in mei 2013 zijn relatief rustig verlopen, maar concrete verbeteringen in het dagelijkse leven zijn nog niet te bespeuren. In tegendeel de afgelopen weken heeft heel Pakistan te kampen met zware stroompannes, inbegrepen in Islamabad’ Dit heeft aanzienlijke gevolgen voor de lokale industrie en is ook hij alledaagse bezigheden een behoorlijke hinderpaal,

temeer gezien er bij de heersende zomerhitte nood is aan stroom voor ijskasten, ventilatoren, air conditioning.”

De pagina gaat verder met terreurdreigingen en ontvoeringen en de onmogelijkheid van de ambassade om tussen te komen.

Een terugkeer nu op een ogenblik het snikheet is en er amper elektriciteit is, alwaar er iedere dag aanslagen zijn wil zeggen dat het leven van verzoekers wel degelijk blootgesteld wordt aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM,

Het argument van verwerende partij dat hij dit geweld persoonlijk moet aantonen is in het geval van algemeen geweld is alhier niet aan de orde. Verzoeker kan in dit geval verwijzen naar het gekende arrest ELGAFAJI (Case C-465/07) dd 19 februari 2009. Alhoewel het in casu ging over subsidiaire bescherming kan dit ook bij een terugkeer van verzoekers naar Pakistan worden toegepast. Het hof in Luxemburg stelt expliciet: The existence of such a treat can exceptionally be considered to be established where the degree of indiscriminate violence characterising the armed conflict taking place, reaches such a high level that substantial grounds are shown for believing that a civilian, returned to the relevant country solely on account of his presence on the territory of that country face a real risk of being subject of that threat.”

Gezien google en gezien het reisadvies van buitenlandse zaken blijkt dat enkel en alleen de aanwezigheid van verzoekers in Pakistan aanleiding, heeft tot een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Verzoeker dient aldus geen informatie aan te tonen dat het geweld op hen enkel van toepassing zal zijn. Het geweld in Pakistan is alomtegenwoordig zodat het vast staat dat hun leven in gevaar is. Op heden zijn het niet terreuraanslagen meer ook nog een keer natuurrampen op de koop toe. Dus op heden kan verzoeker op straffe van een aantasting van de integriteit van verzoekers niet terugkeren. De beslissing die minstens geschorst te worden tot er betere tijden aanbreken in Pakistan.

Ook aan deze voorwaarde is voldaan.”

4.4.3. Verzoekers werpen vooreerst op dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een impact zal hebben op hun privé-leven in België hetgeen zou indruisen tegen artikel 8 van het EVRM.

4.4.4. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat elk begin van bewijs van een beschermenswaardig privé-leven in België ontbreekt. Zowel eerste verzoeker, aan wie reeds op 29 augustus 2000 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten werd verstrekt, als tweede verzoeker, kunnen trouwens enkel bogen op een langdurig illegaal verblijf in België. De verwerende partij stipt in haar nota met opmerkingen aan dat eerste verzoeker geweigerd heeft om gevolg te geven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers kunnen bijgevolg bezwaarlijk een nadeel inroepen dat gestoeld is op dit volgehouden clandestiene verblijf.

4.4.5. Verder baseren verzoekers zich op de algemene veiligheidssituatie in Pakistan in het kader van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, waarbij zij aanvoeren dat hun loutere aanwezigheid in Pakistan aanleiding zou geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, hetgeen zij afleiden uit het arrest Elgafaji van het Europese Hof van Justitie. Verzoekers verwijzen ter ondersteuning van hun beweringen onder andere naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken.

4.4.6. Los van de vaststelling dat het arrest Elgafaji betrekking heeft op de interpretatie van artikel 15, sub c) van de zgn. Kwalificatierichtlijn (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>) en dus enkel toepassing vindt in het kader van de beoordeling van een asielaanvraag, in het bijzonder bij de eventuele toekenning van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, kan uit het feit dat er zich in Pakistan geregeld geweldsincidenten voordoen niet worden afgeleid dat er sprake is van een situatie van veralgemeend geweld waardoor iemand door zijn loutere aanwezigheid een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Het EHRM heeft trouwens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken is in casu irrelevant daar het geenszins betrekking heeft op verzoekers' concrete situatie doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van hun land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848). Verzoekers maken niet aannemelijk dat de terreuraanslagen, de zomerhitte en de stroompannes waardoor aan Belgen niet-essentiële reizen naar Pakistan worden afgeraden eveneens zou impliceren dat verzoekers, die onderdanen zijn van Pakistan, na hun repatriëring door hun loutere aanwezigheid op het Pakistaanse grondgebied in een situatie zouden terechtkomen die onverenigbaar is met artikel 3 van het EVRM. Verzoekers hebben geen moeilijk te herstellen nadeel aannemelijk gemaakt op grond van de algemene veiligheidssituatie in Pakistan.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizenddertien door:

Dhr. F. TAMBORIJN ,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

F. TAMBORIJN